

Комисия за регулиране
на съобщенията

Бх. № 12-01-5683
Дата: 28 10 09

Изх.№ 138/28.10.2009 г.

ДО:
КОМИСИЯ ЗА РЕГУЛИРАНЕ НА СЪОБЩЕНИЯТА
град София, ул. „Гурко” № 6

ОТ:
КООПЕРАЦИЯ „ПАНДА”,
със седалище в град София и адрес на управление:
район „Младост”, бул. „Цариградско шосе” № 139, с ЕИК 000885099,
представявана от
Председателя **РАЙЧО РАЙЧЕВ,**
основен партньор на **МОБИЛТЕЛ**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

Във връзка с откритата от Комисия за регулиране на съобщенията (КРС) процедура за обществено обсъждане на проект за изменение и допълнение на Функционалните спецификации за преносимост на географски номера при промяна на доставчика на фиксирана телефонна услуга и/или при промяна на адреса в рамките на един географски национален код за направление, приет с Решение № 1185 от 17.09.2009 г. („Проекта”), с настоящото представям на Вашето внимание становището на представляваната от мен Кооперация, която е с трайно присъствие на пазара на предлагане на крайните потребители на продукти и услуги на българските мобилни оператори:

1. Наблюденията на представляваната от мен компания върху случващото се на пазара на продажба на услуги на българските мобилни оператори на крайни потребители и по-специално върху практическото осъществяване на преносимостта на номерата показват редица проблеми, в голяма част от случаите – предизвикани от нежеланието на доставчиците да са в позицията на „даряващи”. Прилагат се множество разнообразни практики, в немалка степен – нелоялни по своя характер и водещи до неоснователно забавяне или дори препятстване възможността за осъществяване на пренос. Като илюстрация ще дам няколко примера:

- Казва се на крайния потребител, че търговският обект затваря, поради което не може да бъде издадено удостоверение за пренасяне (когато очевидно това влиза в противоречие с работното време се твърди, че има „санитарен полуден”;
- Крайният потребител се отправя, поради отсъствието на управителя на обекта, което правело невъзможно издаването на удостоверение за пренасяне;

- Удостоверението се отказва без излагането на конкретна причина;
 - Особено съществен случай (с висока степен на обществена опасност при извършване на нарушението), за който съм бил информиран касае практика на предимно по-възрастни хора вместо издаване на удостоверение за пренасяне (каквото са поискали), да бъде предоставян за подпис анекс за удължаване на срока на договора с настоящия доставчик, като се твърди, че точно това е удостоверението за пренасяне, а след като потребителите го подпишат продължава да им се обяснява, че процедурата при даряващия доставчик е приключена и същите биват препращани за по-нататъшното ѝ развитие към приемащия доставчик с този документ (анекс за удължаване, а не удостоверение за пренасяне).
2. Приветствам заложената в § 6 от Проекта цел – да се създаде еднакъв за всички доставчици сигнал, който да информира, а не да обърква потребителите. Считам, обаче, че тази цел може да бъде напълно постигната само когато оповестяването сред обществеността на този сигнал бъде организирано и реализирано от КРС, а не бъде вменявано в задължение на отделните доставчици. В този смисъл следва да се отбележи, че предложената редакция на ал. 3 е в значителна степен неясна – дали се визира публичното информиране на обществеността за това какъв е единният сигнал и какво точно означава; дали се касае за публично превантивно информиране само до абонатите на съответния доставчик или за това, че на всеки абонат трябва да му бъде пускан информативният сигнал, но едва когато вече е набрал номер, който е бил пренесен. В този смисъл новата редакция на ал. 3 отстъпва по прецизност на досегашната.
 3. В § 10, т. 2, както и в § 12, т. 3 от Проекта следва ясно да се укаже, че става въпрос за заплащането на дължими **към даряващия доставчик** суми, защото без това уточнение се създава възможност за препятстване на преносимост.
 4. С оглед на различните тълкувания, които се дават на текста на чл. 43, ал. 1, т. 4, препоръчвам изрично да бъде уточнено какво означава упълномощаването да бъде „надлежно” – дали се изисква обикновена писмена форма или всеки път следва да се изисква нотариална заверка, като се отчете, че при втората хипотеза преносимостта значително се затруднява, а свързаните с нея разходи за потребителите – се увеличават.

гр. София

С уважение:

(Райчо Райчев)

Комисия за регулиране на съобщенията	
Вх. №	12-01-5682
Дата:	28-10-09

Изх.№ 137/28.10.2009 г.

ДО:
КОМИСИЯ ЗА РЕГУЛИРАНЕ НА СЪОБЩЕНИЯТА
град София, ул. „Гурко” № 6

ОТ:
КООПЕРАЦИЯ „ПАНДА”,
със седалище в град София и адрес на управление:
район „Младост”, бул. „Цариградско шосе” № 139, с ЕИК 000885099,
представявана от
Председателя **РАЙЧО РАЙЧЕВ**,
основен партньор на **МОБИЛТЕЛ**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

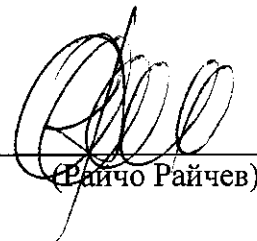
Във връзка с откритата от Комисия за регулиране на съобщенията (КРС) процедура за обществено обсъждане на проект за изменение и допълнение на Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера при промяна на доставчика на обществена мобилна телефонна услуга, приет с Решение № 1185 от 17.09.2009 г. („Проекта”), с настоящото представям на Вашето внимание становището на представляваната от мен Кооперация, която е с трайно присъствие на пазара на предлагане на крайните потребители на продукти и услуги на българските мобилни оператори:

1. Наблюденията на представляваната от мен компания върху случващото се на пазара на продажба на услуги на българските мобилни оператори на крайни потребители и по-специално върху практическото осъществяване на преносимостта на номерата показват редица проблеми, в голяма част от случаите – предизвикани от нежеланието на доставчиците да са в позицията на „даряващи”. Прилагат се множество разнообразни практики, в немалка степен – нелоялни по своя характер и водещи до неоснователно забавяне или дори препятстване възможността за осъществяване на пренос. Като илюстрация ще дам няколко примера:
 - Казва се на крайния потребител, че търговският обект затваря, поради което не може да бъде издадено удостоверение за пренасяне (когато очевидно това влиза в противоречие с работното време се твърди, че има „санитарен полуден”;
 - Крайният потребител се отправя, поради отсъствието на управителя на обекта, което правело невъзможно издаването на удостоверение за пренасяне;
 - Удостоверението се отказва без излагането на конкретна причина;

- Особено съществен случай (с висока степен на обществена опасност при извършване на нарушението), за който съм бил информиран касае практика на предимно по-възрастни хора вместо издаване на удостоверение за пренасяне (каквото са поискали), да бъде предоставян за подпис анекс за удължаване на срока на договора с настоящия доставчик, като се твърди, че точно това е удостоверението за пренасяне, а след като потребителите го подпишат продължава да им се обяснява, че процедурата при даряващия доставчик е приключена и същите биват препращани за по-нататъшното ѝ развитие към приемащия доставчик с този документ (анекс за удължаване, а не удостоверение за пренасяне).
- 2. Приветствам заложената в § 9 от Проекта цел – да се създаде еднакъв за всички доставчици сигнал, който да информира, а не да обръква потребителите. Считам, обаче, че тази цел може да бъде напълно постигната само когато оповестяването сред обществеността на този сигнал бъде организирано и реализирано от КРС, а не бъде вменявано в задължение на отделните доставчици. В този смисъл следва да се отбележи, че предложената редакция на ал. 3 е в значителна степен неясна – дали се визира публичното информирание на обществеността за това какъв е единният сигнал и какво точно означава; дали се касае за публично превантивно информирание само до абонатите на съответния доставчик или за това, че на всеки абонат трябва да му бъде пускан информативният сигнал, но едва когато вече е набрал номер, който е бил пренесен. В този смисъл новата редакция на ал. 3 отстъпва по прецизност на досегашната.
- 3. В § 12, т. 2, както и в § 14, т. 3 от Проекта следва ясно да се укаже, че става въпрос за заплащането на дължими **към даряващия доставчик** суми, защото без това уточнение се създава възможност за препятстване на преносимост.
- 4. С оглед на различните тълкувания, които се дават на текста на чл. 30, ал. 1, т. 4, препоръчвам изрично да бъде уточнено какво означава упълномощаването да бъде „надлежно” – дали се изисква обикновена писмена форма или всеки път следва да се изисква нотариална заверка, като се отчете, че при втората хипотеза преносимостта значително се затруднява, а свързаните с нея разходи за потребителите – се увеличават.

гр. София

С уважение:

(Райчо Райчев)